

Никола скочи също ужасен по нощница и почна бързо да се облича. Той няколко време не можа да каже нищо, а като побъркан закопчаваше ризата, жилетката, палтото. След като завърза обущата си, той се изправи блед като стена и проговори:

— Каква стана тя...

— Ах, Боже, ах, Боже, закърши ръце под завивката госпожа Дена, ужасена и отчаяна. Ами сега, ами сега?

— Е, че тази стая нали беше на жена-ми? Аз тук я оставих...

— Е да, ама ние ги разменихме. Тя не искаше балкона. Духало ѝ от вратата... Ами сега?

— Мълчание, мълчание... мълчание, — зашепна господин Никола, като движеше двете си ръце, каточе дирижира оркестър.

Лицето му изглеждаше несъвместимо с околната обстановка, като тамбура закачена в кухня.

— Грешка, грешка, — повтори няколко пъти той и се измъкна тихо в коридора.